

Arrest

nr. 301 631 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker R.E.L.M. en diens partner en thans verzoekster R.B.M.A., die verklaren afkomstig te zijn uit El Salvador, dienen een beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek)” van 25 juli 2023, waarbij hun huidige tweede verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Op 5 november 2019 dient verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in, op 10 februari 2020 dient verzoekster (samen met haar kinderen A.S.H.M. en J.A.H.M.) haar verzoek om internationale bescherming in. In het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal twee aparte beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door verzoekers aangehaalde problemen zich in de gemeenschappelijke sfeer bevinden, geen uitstaan hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie en omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoekers’ aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad verwerpt verzoekers’ beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 266 689 van 14 januari 2022. Er wordt geen hoger beroep aangetekend.

Op 23 maart 2023 dienen verzoekers elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar El Salvador zowel de bendes als de staat. Verzoekers stellen dat de bendes tot op heden nog aanwezig zijn in El Salvador, en dat zij dus nog steeds een risico lopen. Verzoekster haalt aan dat zij in 2017 in El Salvador een klacht indiende tegen de vader van haar kinderen omdat hij weigerde alimentatiegeld te betalen. Nadien werd zij bedreigd door zijn familie, die een link had met de bende 18. De broer van de vader van haar kinderen zou ook gearresteerd zijn geweest wegens poging tot moord, maar werd in maart 2023 vrijgelaten. De nicht van de vader van haar kinderen zou eveneens lid zijn van bende 18 en werd ook twee keer gearresteerd. Verzoekers verwijzen naar het uitzonderingsregime dat van kracht is in El Salvador. Verzoekers stellen dat er in het kader hiervan willekeurige arrestaties plaatsvinden, dat er nadien geen onderzoek of juridisch proces volgt en dat de mensenrechten niet meer gerespecteerd worden. Verzoeker betoogt dat hij ook gearresteerd zal worden door de staat, aangezien hij tatoeages heeft en ze hem hierdoor verkeerdelijk als een bendelid zouden kunnen aanschouwen. Ook zou er een YouTube video bestaan van verzoeker waarin hij beschuldigd wordt een bendelid te zijn.

Ten slotte verwijst verzoekster ook opnieuw naar de medische problemen van haar dochter. Zij zou chronisch nierfalen hebben en diende aanvraag voor medische regularisatie in.

In het kader van zijn huidig tweede verzoek legt verzoeker legt volgende documenten voor: een kopie van zijn paspoort, een rapport “Podemos detener a quien queremos” van Human Rights Watch, een rapport “Violaciones a los derechos humanos” van Cristosal, een krantenartikel “Los Salvadoreños que huyen de la violencia esperan que Bélgica los acoka” over een reportage van de BBC waarin verzoeker getuigt over zijn problemen in El Salvador, een USB-stick met daarop een video van de BBC reportage en een Youtubevideo genaamd “Bukele le quita 150 carros a tiktoker pandillero y ahora serán usados por la PNC” van het kanaal De toto Noticias El SV.

Verzoekster legt in het kader van haar tweede verzoek een uitspraak van de familierechtbank voor betreffende de voogdij en het alimentatiegeld voor haar kinderen, haar paspoort en een document van de psycholoog.

3. De kernvraag is of de door verzoekers in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen worden op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekers’ eerste verzoeken om internationale bescherming door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof werd gehecht aan de door verzoekers’ aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad bevestigde deze beslissingen bij arrest nr. 266 689 van 14 januari 2022. Verzoekers gingen niet in hoger beroep;

(ii) verzoekers in het kader van hun huidige tweede beschermingsverzoeken geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebben aangebracht of nieuwe documenten of bewijsstukken hebben

aangebracht die betrekking hebben op hun eerste verzoeken om internationale bescherming en die zouden aantonen dat de asielinstanties hun eerste verzoeken verkeerd zouden hebben beoordeeld. Door louter te volharden in hun vermeende problemen en dat de bendes nog steeds in het land zijn, slagen verzoekers er niet in een nieuw licht te werpen op de voorgehouden vervolgingsfeiten;

(iii) waar verzoekster opnieuw naar de medische problemen van haar dochter verwijst, dit element reeds door de Raad werd beoordeeld en bevestigd in arrest nr. 266 689 van 14 januari 2022 waarvan de relevante paragraaf in verzoekster bestreden beslissing wordt hernomen;

(iv) verzoekster het nieuw element, namelijk over haar ex-partner en tevens vader van haar kinderen, niet eerder in de asielprocedure aanhaalde, en tevens enkel het vonnis van de familierechtbank neerlegde en niet de klacht tegen hem. Verder maakt verzoekster geen concrete vrees ten opzichte van haar ex-partner aannemelijk, en stelt zij enkel dat zij de enige is die de kinderen onderhoudt en dat hun vader nooit voor hen wilde zorgen. Bovendien dateert het dispuut in de familierechtbank van 2017, woonde verzoekster nog gedurende drie jaren in El Salvador waar zij een leven heeft opgebouwd en ging zij in 2012 een nieuwe relatie aan. Ook blijft verzoekster beknopt over de bedreigingen die zij gekend zou hebben met haar ex-partner en zijn familie, en kan ze niet aannemelijk maken dat zij haar tot op heden zouden lastigvallen. Zo stelt zij dat de familie van haar ex-partner banden heeft met de bende 18 zonder te verklaren wat dit inhoudt of hoe dat een probleem vormde voor verzoekster. Ten slotte kan verzoekster niet aantonen dat de Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden, of dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang tot heeft, aangezien zij het vonnis neerlegt van de familierechtbank waaruit blijkt dat het dispuut over de voogdij en het alimentatiegeld met haar ex-partner uitgeklaard werd;

(v) op basis van de beschikbare landeninformatie er in El Salvador geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een risico loopt om slachtoffer te worden van een willekeurige arrestatie in het kader van de noodtoestand; willekeurige arrestaties doen zich hoofdzakelijk voor in een situatie waar verschillende factoren een rol spelen. Verzoekers voldoen niet aan het gewoonlijke profiel van personen die slachtoffers zijn van willekeurige arrestaties. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit blijkt dat zij of iemand van de familie tot een bende behoort of reeds eerder werd gearresteerd; evenmin blijkt dat zij een strafblad hebben. Het loutere gegeven dat verzoeker tatoeages heeft, is niet voldoende om met redelijke waarschijnlijkheid aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer slachtoffer zou worden van een willekeurige arrestatie;

(vi) de door verzoekers neergelegde documenten werpen geen ander licht op de beoordeling van de commissaris-generaal. De BBC reportage waarin verzoeker geïnterviewd wordt over hun vlucht uit El Salvador bevat louter verzoekers eigen verklaringen. De YouTube video is louter een nieuwsbericht over het feit dat de Salvadoraanse autoriteiten een groot aantal auto's van bendeleden in beslag hebben genomen, die nu gebruikt worden door de nationale politie, en dat nergens naar verzoeker wordt verwezen of dat hij ervan beschuldigd wordt een bendelid te zijn.

(vii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Verzoekers hebben in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

(viii) op basis van actuele landeninformatie geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers geen informatie aanbrengen waaruit het tegendeel zou blijken.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermings-verzoeken, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoekers betogen dat hun vrees actueel is en dat de commissaris-generaal de nieuwe stukken en verklaringen van het huidig verzoek naast zich neerlegt. De Raad stelt vast dat verzoekers zich evenwel beperken tot een vaag betoog en in hun verzoekschrift nalaten om te verduidelijken op welke manier de commissaris-generaal foutief zou hebben beoordeeld alsook geheel nalaten in concreto aan te duiden welke specifieke feiten of elementen niet in de analyse van de commissaris-generaal werden betrokken. Verzoekers brengen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de voormelde bevindingen in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster in huidig verzoek gewag maakt van een link tussen de familie van haar ex-partner en de bende 18 en dat zij door zijn familie wordt bedreigd, wordt in de bestreden beslissing terdege opgemerkt dat zij over deze bedreigingen erg beknopt blijft. Wat de link tussen zijn familie en de bende 18 juist inhoudt, kan zij niet uiteenzetten noch hoe dat voor haar een probleem was. Zij laat verder na te staven dat de broer en de nicht van haar ex-partner deel zouden uitmaken van de bende 18, zodat het blijft bij louter blote beweringen. Wat zij juist vreest van de familie of wat haar concrete vrees is ten aanzien van haar ex-partner kan uit haar verklaringen niet blijken.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij geen tijd kreeg om dieper in te gaan op haar vrees voor haar ex-partner, maar slaagt hiermee er niet in om voorgaande bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar interview bij de DVZ ruimschoots in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaringen volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Aan verzoekster werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in het verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing(en). Verzoekster legt op geen enkele wijze uit welke "diepere" elementen zij had willen aanhalen om de vrees ten aanzien van haar ex-partner te concretiseren.

Wat betreft de YouTube video legt verzoeker enkele screenshots neer (stuk 4 verzoekschrift). Verzoeker betoogt dat hij in de video zeer goed herkenbaar is en dat de video gaat over het in beslag nemen van wagens van bendeleden, waardoor men kan afleiden dat verzoeker als bendelid bestempeld zou zijn. De screenshots die verzoeker bij het verzoekschrift neerlegt, betreffen de foto die gebruikt wordt bij het aanklikken van de video op YouTube, maar deze foto wordt nergens in de video zelf gebruikt. De Raad merkt daarenboven op dat het een kleine onduidelijke foto betreft en dat de persoon in kwestie slechts beperkt zichtbaar is en een pet op heeft. Tenslotte herhaalt de Raad dat de YouTube video louter een nieuwsbericht is over het feit dat de Salvadoraanse autoriteiten een groot aantal auto's van bendeleden in beslag hebben genomen, die nu gebruikt worden door de nationale politie, en dat nergens naar verzoeker wordt verwezen of dat hij ervan beschuldigd wordt een bendelid te zijn. Gelet op voorgaande elementen, toont verzoeker aldus niet aan op welke manier hij als bendelid wordt bestempeld en maakt aldus niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op willekeurige arrestatie in El Salvador.

7. Verzoekers verwijzen verder naar de actuele noodtoestand in El Salvador en menen dat bezwaarlijk betwist kan worden dat verzoekers een reële kans lopen op willekeurige arrestaties en mensenrechtenschendingen. Om hun standpunt te staven citeren ze in het verzoekschrift uit enkele nieuwsberichten, een

rapport van Amnesty International van 3 april 2023 en een mededeling van de UN Human Rights Council van 22 mei 2023.

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44- 45).

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (ie COI Focus “Salvador. Situation sécuritaire” van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld kan de Raad enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren.

Uit de geraadpleegde landeninformatie besluit de commissaris-generaal dat het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid is, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker als 46-jarige man bezwaarlijk als jong kan worden beschouwd, dat hij een eigen huis bezit en dat zowel hij als zijn partner werkten, waardoor zij ook niet als arm kunnen worden beschouwd. Verzoekers brengen verder geen informatie aan waaruit blijkt dat dat zij of iemand van de familie tot een bende behoort of reeds eerder werd gearresteerd; evenmin blijkt dat zij een strafblad hebben. Het loutere gegeven dat verzoeker tatoeages heeft, is niet voldoende om met redelijke waarschijnlijkheid aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer slachtoffer zou worden van een willekeurige situatie.

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de aangebrachte informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijven hier, gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke.

8. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

9. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe elementen aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1776 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, menen verzoekers dat hierin ten onrechte wordt aangegeven dat zij geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die de kans op bescherming vergroten. Zij verwijzen naar de door hen bijgebrachte informatie van Human Rights Watch, een artikel van de BBC, de neergelegde paspoorten en YouTube-video's waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in hun land van herkomst en meer specifiek het bendegeweld totaal uit de hand loopt. Ook stellen zij dat de COI Focus waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen en de beschikking is gebaseerd op verouderde landeninformatie uit 2016-2020, zodat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen en hun zaak terug te sturen

naar de verwerende partij voor een nieuw onderzoek. Verder bevraagd door de voorzitter, wensen verzoekers te benadrukken dat de onveiligheid ten gevolge van bendegeweld in hun land van herkomst mogelijk afneemt, maar dat er steeds minder rechtszekerheid en rechtsbescherming voorhanden zijn. Zij stellen dat uit de thans voorliggende documenten blijkt dat hun woning is gelegen in een gebied dat zwaar wordt geraakt door bendegeweld en dat verzoeker bij terugkeer zal worden beschouwd als misdadiger en dat de politie tegenover mensen met tatoeages tegelijkertijd optreedt als rechter en beul. Verzoekers verwijzen tot slot naar het door hen neergelegde arrest van “het Hof van Genève” waarin hun land van herkomst wordt veroordeeld voor mensenrechtenschendingen.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en valabele argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 oktober 2023.

De argumentatie ter terechtzitting betreft in wezen niets meer dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het op algemene wijze verwijzen naar de in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen en het formuleren van algemene opmerkingen en kritiek.

Verzoekers laten evenwel na om precies en inhoudelijk in te gaan op hetgeen in voormelde beschikking concreet en omstandig wordt vastgesteld en geconcludeerd met betrekking tot hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, werd en wordt in casu wel degelijk afdoende rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidige volgende beschermingsverzoeken, en werden deze elementen wel degelijk zorgvuldig onderzocht, beoordeeld en gewogen.

Verzoekers gaan ter zitting echter niet concreet in op de gronden van de beschikking, met name vanaf punt 4 e.v., waarin uitgebreid wordt uiteengezet waarom de elementen die zij bij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming hebben aangebracht niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Verzoeker laten na concrete en inhoudelijke opmerkingen te formuleren die een ander licht zouden kunnen werpen op de voormelde bevindingen. De algemene opmerking van verzoekers dat ten onrechte wordt aangegeven dat zij geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die de kans op bescherming vergroten en het louter verwijzen naar de door hen bij huidige volgende verzoeken aangebrachte elementen, is vanzelfsprekend niet van aard om afbreuk te doen aan de voormelde conclusie dat het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreffen.

Waar verzoekers ter zitting louter eerdere verklaringen herhalen, door onder meer opnieuw te verwijzen naar de tatoeages van verzoeker, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de bovenvermelde beschikking wordt vastgesteld en uiteengezet. Verzoekers gaan hier ter zitting geheel niet op in en brengen dus geen valabele elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Met hun betoog ter zitting dat de COI Focus waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen en de beschikking is gebaseerd op verouderde informatie uit de periode 2016-2020, waardoor er volgens hen minstens aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen en hun zaak terug te sturen naar het CGVS, gaan verzoekers eraan voorbij dat de informatie door de verwerende partij bijgebracht, waaronder de COI Focus van juli 2021 (*“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”*) deze van juli 2022 (*“El Salvador. Situation sécuritaire”*) en van maart 2023 (*“El Salvador. Profil des personnes arrêtées dans le contexte de l'état d'urgence”*), van recentere datum is en betrekking heeft op informatie bijgehouden tot begin 2023. Dit blijkt bovendien uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen, waarin naar de betreffende informatie wordt verwezen. Verzoekers lijken dit geheel uit het oog te verliezen. Daarenboven stond het verzoekers vrij, wat zij overigens deden, om zelf recente informatie bij te brengen en heeft de Raad rekening gehouden met het geheel van de door beide partijen aangebrachte informatie. Verzoekers gaan ter zitting echter niet in het minst, laat staan enigszins concreet en inhoudelijk, in op hetgeen in de beschikking in punt 7 op grond van de aangereikte, beschikbare informatie wordt vastgesteld. Zij doen dan ook geen afbreuk aan hetgeen op grond van die informatie en de overige door hen aangereikte (individuele) elementen wordt geoordeeld en geconcludeerd. Met de loutere stelling dat de bestreden beslissingen en beschikking zijn gebaseerd op verouderde informatie, brengen

verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen bij waaruit daadwerkelijk kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een daglicht stellen

Met hun algemene verwijzing ter zitting naar een arrest van “*het Hof van Genève*” waarin El Salvador wordt veroordeeld voor mensenrechtenschendingen tonen verzoekers niet aan dat zij in hun land van herkomst voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dienen te vrezen of bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe zij met hun algemene verwijzing in gebreke blijven. Dit betreft derhalve geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers bij hun huidige tweede beschermingsverzoeken geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES